

Апчих! Уф, извинявайте, приятели, малко съм настинала . И ние тук, както и вие там, си имаме малко грип. Какво да го правиш това европейското обединение, има си и хубавата, и свинската страна на нещата. И така, последно се бяхме се разположили в центъра на Дюселдорф, в малък сладурски хотел за 350 марки, но най-сладурското му беше, че е платен от организаторите. Не знам какво са ви говорили за швабите, обаче след като ги видях какви ги вършат на тези изложения и особено след фешън научните семинари, организирани от Европейския център за прогнозиране на модата във Франкфурт от... но това е друга тема, за някой следващ път. Та като се нагледах на германската по минути организирана организация, сложих ги за най-великата нация в моето тайно класиране и спрях да ги мисля. Замислих се за нашето проходящо фешън родно движение.

Аз и фирма „Сезони“, избрана да направи на пух и прах, направо да разбие западния пазар в конфекцията, сме се свили на

разстояние едно щендерче на едно и половина шкафче, бюрце и столчета в изобилие. Изобщо да не споменавам, че госпожа Нала дали поради недобро усвояване на английския, или ужасно заета да умува с кои дрешки да се накипри за Германията, изобщо не беше ми превела текста, в който пишеше, че съм избрана не само да се кача на подиума за ревюто „Пътуване около света“, но и да участвам с изложбен щанд в панаирния център (българска му работа). Така, че пристигаме ние на другия ден росни, пресни, та и добре изгладени, но организаторите викат: „Дайте си дрешките да ви ги аранжираме на щанда“ (и затова бяха помислили швабите, както и за общо безплатно барче за подкрепление на пътуващите около света). Обаче дрешки няма. Добре де, казват великите, дайте нещо свое из куфарите, не е хубаво да ви стои празен щанда. Срам, не срам, мятан се аз такси и обратно в хотела, наgrabвам малко лични дрешки и пак на таксито. Драйвърът (сърбин - така де, кой както се уреди) обаче пита на кой панаир и на кой вход да спре. И тук аз усещам, че нещо информацията ми накуцва. Ни адрес, ни номер, ни име (джиесеми нямаше из тези тъмни информационни времена). Ми как на кой, казвам с голяма убеденост, един такъв - махам с ръце, мнооого голям, с много сгради и рейсове вътре. А, казва братото, това е CPD-то. Да, обаче то входа бил

източен, западен и не знам си какъв още. И като ме знаете какъв съм спец в пространственото ориентиране и перфектното ми незнание на ни един гутен таг и гоод морнинг език... слязох и два часа търсих и не намирах де е нашия палат. Край, викам си, така ще си замръкна тук и гримирана, че и костюмирана, че и с две торби с финтифлюшки, ама неорентирана.

На една рецепция слава богу полякия проговори на руски, та разбра ме жената, взе да търси в някакъв справочник и най-накрая намери де се е кракоположила дизайнерката с моето име. „Ще вземете рейс 5 и ще слезете на хале номер 4 и от там до номер 8, ще влезете от западна страна“, вика ми тя. Представете си как се ухилих след половин час, като съзрях надписа „България“ (ех, не са много моментите, в които съм била толкова щастлива да видя този надпис).

Наредиха аранжорите щандчето ми, гледам и „Сезони“ и те натъкмили своето, руснаците и те по тези времена също като нас - тъжна история. Е, дойде и момента на прозрението „я видим търговци, я не, ами поне да поогледаме как я вършат хората по света тази работа с алъш вериша“. Така че поехме из лабиринтите на световният моден бизнес.

Сега, да ви кажа, като говоря тук с онези от экс дебнещите зад желязната завеса - т.е. бившите ни западни врагове

(забъркани във всякакви професии), те едно, че са тотално дезориентирани относно экс соц. системата, второ - че си мислят, че ние сме били едни въоръжени чудовища, триещи вилицата и ножа, готови да да ги нагълтат цели и недоопечени, трето - че жените били общи (и то по времето, когато при тях се вихреше хипи движението и тяхната сексуална революция), но най-четвърто - че ние едва ли не само калашника сме развивали и смазвали, а за труд и такива подробности изобщо не сме помисляли и сме чакали на държавата да ни храни и направлява. На CPD-то обаче какво видях? Огромните палати на Турция, Гърция, Хонконг и не знам още кои страни - финансирани, организирани и рекламирани изцяло от държавата им

(и после ще ми разправят, че не чакали на държавната хранилка). Изложбените им щандове като стадион „Тича“ - едни разноцветни неони бляскат, футуристични манекени накипрени, вътре едни моделки нагримирани, парфюмирани, декорирани и усмихнати сервират от частното барче подкрепителни мезета. И един тон шарени рекламни списания, възхваляващи ги колко са по джоба на всички нетърпеливи да напълнят магазините си с техните парцалки. Всичко това е организирано от държавите им. За германското финансиране и подпомагане на начинаещия и малък бизнес пък изобщо да не обелваме и дума. Абе, сбъркан свят.

На третия ден от панаира настана суматоха, гледам трима мъже в черно, едни такива... мнооого впечатляващи, с невиджани дотогава огромни джиесемни апарати, стоят тихо и величествено срещу нашето скромно присъствие. Нала вика: виж, единият непрекъснато те гледа. Е гледа ме, ама аз бях толкова изморена и недоспала от довършване на колекцията до сред нощите в хотела, че и Никълс Кейдж да беше, нямаше да ме впечатли.

Започва ревюто. След него нищо вече нямаше да бъде същото. Интервюта, снимки, телевизия. Обявиха ме за българската звезда на събититето, всички ме гледаха страхопочитателно... Хубаво беше. Тримата мъже в черно се оказаха главните спонсори на цялата суматоха, а шефът им - легендарният Андреас Хермес. Според превода на Нала - един от собствениците на модна къща Hermes, DHL, собственик на кораби и не знам какъв си още бизнес.

- Приятно ми е да се запозная с българската звезда. Искам да обсъдим един делови въпрос - усмихнат се представя господин Хермес.

Следва

Милена Марева

14/15 ноември 2009г.

за вестник "Народно дело"

{|votes}

{|comments on}